

Hannu Kippo

Minen muuta pelekää, ko Korvelan tummua ja kärmettä

Mistähän liänee lähtösin tuammonenki sanonta? Klupuaikanani sitä palio käytethin. Kysheesä olevaa Korvelan tummua en oo millonkaan nähänny, mutta Käläviällä isoäiteillä eli tummuilla on aina ollu elämää suurempi arvovalta. Niinkö tuarillaki.

Se on vanha sanonta, ko pääsee tuarakaarthin, että on saannu elämääs toisiksiuimisen ylennyksen. Se viiminen ylennys on sitte tuara-vainaja. Mutta näistä tummu ja tuarajutuista ei nyt ollu tarkotukseni enemppää frääsätä.

Päästin vain täälä (Helssinkisä) suustani tuan poikaklupu–sanana, ja siihen joku rohki tarttu. Tua kahen konsonantin eli koon (K) ja ällän (L) ja esimerkiks koon (K) ja ärrän (R) käyttö oli aivan luannollista. Eisunkhan sitä kukaan ihmetelly, jos varotti, että varo, ettei se kränkky kaaju floorhin. Kränkky on semmonen matala, krouvi jakkara, jota käytethin esimerkiks, ko käythin aamua iltana utarheenkoitolla eli aamu- ja iltalypsyllä Siis lypsinkränkky. Floori taas on parren takana oleva ura, johon kerran juatu vesi ja syäty rehu, tai se mitä niistä jää, putuaa ja lorisee.

Muistan myös erhään sanonnan, joka on aivan eri murtheella sanottu, ko mitä met pruuksimma puhua. Se kuulu näin: "Äit' hoi, äit' hoi, lehemä kusi maithon! – Oo, hullu, hiliaa, se siivithän."

Nii, oli siis klupu ja kränkky! Oiken ripiä ja reipasotheinen on pualestaas krottonen. Semmonen tarttu tyähön ja joskus johonki muuhunki krottosesti kiinni. Krottonen tarkoittaa aivan muuta ko krottinen. Tämä jäläkimmäinen on siivekäs ja pruuks usiasti majailla mariapuskisa ja käyä talitinttien kaas lintulauoilla.

Kruusuja ja kruttuja sitä alakaa olehen tähän ikhän jo naamavärkisäki. Joskus sanothin, että on pikkunen ja kruttunen ko Kourin täti.

Muutama päivä sitte yhesä ostoskeskuksesa tytonkläppi tuli tariuahan mulle silimänympärysvoijetta. Se ei puhunnu käläviää eikä ees suamen kiältä vaan enklantia. Se kyllä heti sanua paukasi, ettei hän tuan vaseliiniis kaas mitään ihmheitä lupaa. Tuan lupauksees se kaas hyvin piti. Tuhurittuaas sitä tököttiä mun vasemman silimäni ympärille, se koitti kehua, että toinen puoli naamasta nuarentu kymmenen vuatta. Ei se eeshäthin mulle peiliä näyttänny. Se vain hoki jotaki ihmheen ekselönttiä. Minä sanoin sille, että pyhi se klöntti tasaseks, jos siihen naamhan on siittä rasvasta jotaki kokkareta jäännny.

Sitte minä sanoin sille, että kymmenen vuajen nuarennus yhellä pyhkäsyllä on jo lähes yhtä hyvä, ko yhellä vanhalla naapurilla, jonka Seetenperi (Cederberg) määräs Oulhun verenkiartomylhyn. Seetenperi oli sanonnu, että kyllä rupiaa naamatalulu pyäristyhän.

Sitte se kauppakeskuksen tyttövarsa näytti mun naamani siittä peilistä, ja minä sanoin sille niinkö eesmenny tätini peilikuvallees: - Kuka tua on, minoo ikäpäivänä tuata nähänny!

Arvaattaki jo varmasti, että kauppoja ei tullu. Sanoin sille, että tuata klonkkia mulle on enää turha tariota. Niinpä se pyärähti kannoillaas ja lähti klipsuttahan ja ilimheisesti hakehen parempaa uhuria, jonka naamalle vois vielä jotaki tehäkki. Minä perusta! Menkhön! Minois halunnukkaa kruusailla siliemmällä naamalla!